

NANSEN TOOL: VOLGEND VERZOEKEN OM INTERNATIONALE BESCHERMING

NANSEN Tools bieden praktische en direct bruikbare middelen ten steun van alle actoren betrokken met verzoeken om internationale bescherming.

Auteur: **Femke Vogelaar**

Redactie: Julie Lejeune

Inhoudsopgave

1. Inleiding	1
2. Relevante wetgeving	1
3. Jurisprudentie Europees Hof van Justitie	2
4. Jurisprudentie Europees Hof voor de Rechten van de Mens	5
5. De praktijk	8
5.1. Voorbeeldcasus.....	8
5.2. EU HvJ & Samenwerkingsplicht	8
5.3. EHRM & Doeltreffende bescherming tegen refoulement	13
5.4. Conclusie.....	15
6. Conclusie	16

1. Inleiding

Deze NANSEN Tool focust op het onderzoek naar en de beslissing over nieuwe elementen en bevindingen die aan de grond liggen van volgende verzoeken om internationale bescherming. In het kader van een volgend verzoek, onderzoekt het CGVS bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans op de toekenning van een beschermingsstatus aanzienlijk groter maken. Uit jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie volgt dat de samenwerkingsplicht die op de asielinstantie rust onverminderd van toepassing is op de beoordeling van nieuwe elementen en bevindingen tijdens het voorafgaande onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek. In paragraaf 3 wordt deze jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie besproken. Daarnaast vloeit een zekere onderzoeksplicht voort uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wanneer verzoekers met hun nieuwe elementen en bevindingen een verdedigbare grief aantonen. Paragraaf 4 bespreekt de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Paragraaf 5 bespreekt tenslotte hoe de jurisprudentie van deze hoven in de praktijk kan worden aangewend in individuele dossiers door middel van de toepassing van de jurisprudentie op een voorbeeldcasus.

2. Relevante wetgeving

Voor de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, zijn de volgende wettelijke bepalingen van belang:

- EU Kwalificatierichtlijn¹
  - Artikel 4 – Beoordeling van feiten en omstandigheden
- EU Procedurerichtlijn²
  - Artikel 10 lid 3 onder a) – Vereisten voor de behandeling van verzoeken
  - Artikel 33 lid 2 onder d) – Niet-ontvankelijke verzoeken
  - Artikel 40 – Volgende verzoeken
- Vreemdelingenwet³
  - Artikel 48/6
  - Artikel 57/6/1 §1, onder f)
  - Artikel 57/6/2 §1

---

¹ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), OJ L 337, 20 december 2011.

² Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), OJ L 180, 29 juni 2013.

³ Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 15 december 1980.

3. Jurisprudentie Europese Hof van Justitie

De behandeling van een volgend verzoek vindt plaats in twee verschillende stappen. Tijdens de eerste stap wordt nagegaan of een volgend verzoek ontvankelijk is, terwijl de tweede stap een onderzoek ten gronde inhoudt van het volgende verzoek. De eerste stap, het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek, bestaat ook uit twee verschillende fasen. Zo bepaalt artikel 40 lid 2 van de Procedurerichtlijn dat,

Om krachtens artikel 33, lid 2, onder d), een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming eerst aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2011/95/EU.

Slechts wanneer tijdens de *eerste fase* van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 40 lid 2 van de Procedurerichtlijn wordt vastgesteld dat er sprake is van nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek, wordt in de *tweede fase* overeenkomstig artikel 40 lid 3 van de Procedurerichtlijn nagegaan of deze nieuwe elementen of bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming.⁴ Het voorafgaande onderzoek naar het bestaan van nieuwe elementen of bevindingen tijdens de eerste fase van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt niet als dusdanig erkend in de Vreemdelingenwet. In artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet zijn lid 2 en 3 van artikel 40 van de Procedurerichtlijn samengenomen,

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het Europese Hof van Justitie (hierna: EU HvJ) heeft echter benadrukt dat de twee fasen van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek op onderscheiden voorwaarden betrekking hebben, die niet mogen worden verward.⁵ In het bijzonder stelt het EU HvJ dat het voorafgaande onderzoek (de eerste fase) naar het bestaan van nieuwe elementen of bevindingen dient te gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. In de zaak *LH* van juni 2021 oordeelde het EU HvJ immers dat,

In dit verband dient te worden opgemerkt **dat artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste verzoek om internationale bescherming en een volgend verzoek wat de aard van de elementen of bevindingen betreft** die kunnen aantonen dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale

---

⁴ *LH* t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, nr. C-921/19 (EU Hof van Justitie, 10 juni 2021) par. 34 – 37.

⁵ *LH*, par. 38.

bescherming geniet, **zodat de beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van deze verzoeken in beide gevallen moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van richtlijn 2011/95.**⁶

Dit betekent dat verzoekers en de asielinstanties ook tijdens een volgend verzoek moeten samenwerken om alle relevante elementen van het verzoek te bepalen.⁷ Concreet houdt deze samenwerkingsplicht volgens het EU HvJ in dat,

[I]ndien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure **actief met de verzoeker moet samenwerken** om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.⁸

De toepassing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn betekent ook dat de term ‘nieuwe elementen of bevindingen (feiten)’ in de zin van artikel 33 lid 2 onder d) en artikel 40 lid 2 van de Procedurerichtlijn, omgezet in artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet, moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 4 lid 2 van de Kwalificatierichtlijn oftewel artikel 48/6 §1 van de Vreemdelingenwet. Nieuwe elementen of bevindingen ter ondersteuning van een volgend verzoek kunnen dus bestaan uit de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker “over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”.

De beoordeling van deze elementen of bevindingen (feiten) tijdens een volgend verzoek mag niet verschillen van de beoordeling van dergelijke elementen tijdens een eerste verzoek. De verklaringen en de documentatie die wordt overlegd ter ondersteuning van een volgend verzoek moeten dan ook op een individuele basis worden beoordeeld, overeenkomstig artikel 4 lid 3 van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet. De toepassing van artikel 4 lid 3 van de Kwalificatierichtlijn houdt, onder andere, ook in dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst.

Bovendien bepaalt artikel 4 lid 5 van de Kwalificatierichtlijn, gedeeltelijk omgezet in artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet, dat een verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van zijn verklaringen in het verzoek, geloofwaardig geacht wordt en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund, wanneer,

- a) “de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek

---

⁶ LH, par. 40, 58.

⁷ LH, par. 59, 60.

⁸ M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, C-277/11 (EU Hof van Justitie, 22 november 2012) par. 66.

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Er wordt opgemerkt dat het EU HvJ verder in *LH* ook oordeelde dat de beoordeling van de nieuwe elementen en bevindingen moet gebeuren in overeenstemming van artikel 10 lid 3 onder a) van de Procedurerichtlijn.⁹ Dit houdt in dat het onderzoek naar en de beslissing over het bestaan van nieuwe elementen en bevindingen individueel, objectief en onpartijdig dient te worden verricht. Het feit dat daarbij rekening moet worden gehouden met alle feiten in verband met het land van herkomst, inclusief de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, betekent ook dat in het kader van de eerste fase in het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek er nauwkeurige en actuele informatie moet worden verzameld uit verschillende bronnen overeenkomstig artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn.

Tenslotte stelt het EU HvJ dat uit de toepassing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn op volgende verzoeken volgt dat,

[E]lk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, zodat het feit dat dit document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32.

Bij een volgend verzoek kan het feit dat een document niet is geauthentiseerd dus niet ertoe leiden dat dit verzoek onmiddellijk niet-ontvankelijk wordt verklaard, zonder dat wordt onderzocht of dit document een nieuwe bevinding of een nieuw element vormt en, in voorkomend geval, of het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Zoals de advocaat-generaal in wezen in punt 62 van zijn conclusie heeft opgemerkt, wordt een dergelijke uitlegging bevestigd door de omstandigheid dat volgens artikel 31, lid 8, onder e), van richtlijn 2013/32 zelfs valse verklaringen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming slechts rechtvaardigen indien daardoor aan dat verzoek van de verzoeker alle overtuigingskracht wordt ontnomen, hetgeen veronderstelt dat zij eerst ontvankelijk werden geacht en door de bevoegde autoriteit zijn onderzocht.¹⁰

---

⁹ *LH*, par. 59; Zie ook de Conclusie van de Advocaat-Generaal G. Hogan van 11 februari 2021, EU Hof van Justitie, nr. C-921/19, par 65, 66.

¹⁰ *LH*, par. 44 – 46.

4. Jurisprudentie Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Overeenkomstig de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) moet elk element, dat wijst op een risico op een mogelijke schending van het verbod op foltering, diepgaand onderzocht worden overeenkomstig artikel 13 juncto artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het EHRM heeft de Belgische asielinstanties al verschillende keren veroordeeld voor het ontbreken van een dergelijk diepgaand onderzoek van nieuwe elementen aangevoerd door verzoekers in de procedure voor de RvV of tijdens een volgend verzoek.

In de zaak *Singh*¹¹ weigerde het CGVS het vluchtelingenstatuut toe te kennen omwille van het feit dat verzoekers hun Afghaanse nationaliteit niet hadden aangetoond. In de procedure voor de RvV overlegden de verzoekers vervolgens een briefwisseling tussen hun advocaat en een vertegenwoordiger van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCHV) en een fotokopie van een document van UNHCR waaruit moest blijken dat verzoekers tot 5 september 2000 vluchtelingen waren onder het mandaat van UNHCR. De RvV stelde echter dat de documenten slechts kopieën waren en door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren.¹²

Het EHRM concludeerde in *Singh* dat de verzoekers een verdedigbare grief hadden en dat hun een effectief rechtsmiddel was ontnomen in strijd met artikel 13 juncto artikel 3 EVRM. Gezien het belang van artikel 3 EVRM en de onomkeerbare schade die zich voor kan doen in het geval van een onmenselijke behandeling, oordeelde het Hof dat het de verantwoordelijkheid is van de nationale autoriteiten om te laten zien dat zij zo rigoureuus mogelijk zijn geweest en een zorgvuldig onderzoek hebben gedaan naar de gronden die door verzoekers worden aangevoerd op basis van artikel 3 EVRM. Dit onderzoek moet elke twijfel wegnemen wat betreft de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en staat los van de bevoegdheid van de instantie die belast is met het onderzoek. In het bijzonder oordeelde het Hof dat de Belgische asielinstanties geen rigoureuus en zorgvuldig onderzoek hadden verricht naar de documenten van verzoekers die de kern van hun relaas betroffen.¹³

In de zaak *M.D. en M.A.*¹⁴ weigerden de Belgische asielinstanties in eerste instantie het vluchtelingenstatuut toe te kennen onder andere omwille van het feit dat een persoonlijke vendetta geen reden vormde voor verlening van asiel. In hun eerste volgend verzoek overlegden *M.D. en M.A.* een artikel uit de 'Terskaya Pravda' dat volgens de Belgische asielinstanties niet afkomstig was van een objectieve bron, een gesolliciteerd karakter had, dat het geschreven en geplaatst kon zijn op aanvraag en dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring verving.¹⁵ In hun tweede volgend verzoek overlegden verzoekers een kopie van een dagvaarding. Deze dagvaarding werd niet geaccepteerd als een nieuw element nu deze eerder had kunnen worden ingebracht. Het beroep bij de RvV werd verworpen wegens laattijdigheid.¹⁶ Tijdens een derde volgend verzoek overlegden de verzoekers tenslotte twee originele dagvaardingen alsook een bericht uit de krant Groznenskiy Rabochiy. Ook deze documenten werden niet geaccepteerd als nieuwe elementen nu ze eerder hadden

---

¹¹ *Singh* en anderen t. België, Appl. Nr. 33210/11 (EHRM, 2 oktober 2012).

¹² RvV, nr. 62.108 van 24 mei 2011, par. 2.7.

¹³ *Singh*, par. 103, 104.

¹⁴ *M.D. en M.A.* t. België, Appl. Nr. 58689/12 (EHRM, 19 januari 2016).

¹⁵ RvV, nr. 82.519, 6 juni 2012, p. 3.

¹⁶ RvV, nr. 90.071, 22 oktober 2012.

kunnen worden ingebracht. Aangezien het hiervoor ging om een volgende verzoek om internationale bescherming betrof het annulatieberoep inzake de schorsing van de bevek m het grondgebied te verlaten. De RvV volgde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in hun redenering en concludeerde dat de stukken reeds bij een vorige procedure hadden kunnen worden voorgelegd.¹⁷

Het EHRM concludeerde in *M.D. en M.A.* dat de Belgische asielinstanties in strijd met artikel 3 EVRM hadden gehandeld in het kader van het derde volgend verzoek nu zij de overlegde documenten zonder grondig onderzoek buiten beschouwing hadden gelaten. Het Hof erkende eerst dat,

Toutefois, la Cour rappelle qu'il est légitime pour les États de vouloir réduire les demandes d'asile répétitives et manifestement abusives ou mal fondées et de prévoir par conséquent des règles spécifiques pour le traitement de telles demandes. Ainsi, la Cour a déjà estimé que le simple fait qu'une demande d'asile successive soit traitée selon une procédure accélérée ne saurait, à lui seul, permettre de conclure à l'ineffectivité de l'examen mené par les instances d'asile.¹⁸

Echter, de *in casu* gevolgde benadering door de asielinstanties, waarbij de nieuwe documenten die de kern vormden van verzoekers' asielrelaas werden afgewezen zonder beoordeling van de relevantie, autoriteit en bewijskracht, kon volgens het EHRM niet worden beschouwd als een zorgvuldig en diepgaand onderzoek. De verzoekers werd een onredelijke bewijslast opgelegd. De benadering van de asielinstanties bood dan ook geen doeltreffende bescherming tegen een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.¹⁹

NANSEN wijst ten overvloede op de vaste jurisprudentie van het EHRM met betrekking tot de verschuiving van de bewijslast in dossiers waarbij een 'arguable claim' of een verdedigbare grief is vastgesteld. Voor een aantal specifieke situaties wordt er door het EHRM aangenomen dat er sprake is van een verdedigbare grief en dat er een verplichting bestaat voor nationale autoriteiten *om uit eigen beweging* een rigoureuus en diepgaand onderzoek te doen naar mogelijke artikel 3 EVRM risico's. Zo stelt het EHRM dat,

[I]n relation to asylum claims based on **a well-known general risk, when information about such a risk is freely ascertainable from a wide number of sources**, the obligations incumbent on the States under Articles 2 and 3 of the Convention in expulsion cases entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion.²⁰

Daarnaast stelt het EHRM dat,

By contrast, in relation to asylum claims based on an **individual risk**, it must be for the person seeking asylum to rely on and to substantiate such a risk. Accordingly, if an applicant chooses not to rely on or disclose a specific individual ground for asylum by deliberately refraining from mentioning it, be it religious or political beliefs, sexual orientation or other grounds, the State concerned cannot be expected to discover this ground by itself. However, considering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and **having regard to the position of**

---

¹⁷ RvV, nr. 87.232, 10 september 2012, p. 6.

¹⁸ *M.D. en M.A.*, par. 56.

¹⁹ *Ibid.*, par. 64 – 67.

²⁰ *F.G. t. Zweden*, Nr. 43611/11 (EHRM, 23 maart 2016), par. 126; *Hirsi Jamaa en anderen t. Italië*, nr. 27765/09, par. 131 – 133; *M.S.S. t. België/Griekenland*, nr. 30696/09 (EHRM, 30 januari 2011) par. 366.

vulnerability that asylum seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts, relating to a specific individual, that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum seeker may, plausibly, be a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned.²¹

Kortom, wanneer een ernstige veiligheids- en/of mensenrechtensituatie in een land waarnaar men zal worden teruggekeerd gekend is omdat deze breed gedocumenteerd is en/of wanneer er individuele elementen aanwezig zijn dat een persoon mogelijks een risico loopt op een onmenselijke behandeling is er sprake van een 'arguable claim' of verdedigbare grief. In het geval van een verdedigbare grief moeten nationale instanties *uit eigen beweging* overgaan tot een inhoudelijk, diepgaand onderzoek. De verplichting om uit eigen beweging over te gaan tot een onderzoek naar een mogelijke artikel 3 EVRM schending staat bovendien los van het gedrag of de geloofwaardigheid van een verzoeker zelf:

Having regard to the absolute nature of Articles 2 and 3 of the Convention, though, it is hardly conceivable that the individual concerned could forego the protection afforded thereunder. It follows therefore that, **regardless of the applicant's conduct**, the competent national authorities have an obligation to assess, of their own motion, all the information brought to their attention before taking a decision on his removal to Iran.²²

---

²¹ *F.G. t. Zweden*, par. 127; Zie ook *M.A. t. België*, Nr. 19656/18 (EHRM, 27 oktober 2020) par. 81 – 82.

²² *F.G. t. Zweden*, par. 156.

5. De praktijk

In de volgende paragraaf wordt aan de hand van een voorbeeldcasus uitgewerkt hoe de jurisprudentie van het EU HvJ en het EHRM met betrekking tot volgende verzoeken kan worden toegepast in de praktijk. Paragraaf 5.1. bespreekt hoe de jurisprudentie van het EU HvJ kan worden aangewend om motieven in een niet-ontvankelijkheidsbeslissing te weerleggen die stellen dat een vrees niet concreet gemaakt is, dat bepaalde elementen niet gestaafd worden door bewijsmateriaal en/of dat documenten geen bewijswaarde kunnen worden toegekend. Paragraaf 5.2. bespreekt hoe de jurisprudentie van het EHRM kan aangewend worden om aan te tonen dat de asielinstanties geen doeltreffende bescherming bieden tegen een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM wanneer nieuwe elementen in het geval van een verdedigbare grief niet aan een diepgaand en rigoureuus onderzoek worden onderworpen.

5.1. Voorbeeldcasus

De voorbeeldcasus betreft een Afghaanse verzoeker die stelt in verschillende capaciteiten met buitenlandse troepen in Afghanistan te hebben samengewerkt. De verzoeker diende in 2015 een eerste verzoek in. In de beslissing op het eerste verzoek, daterende van 2019, achtten de asielinstanties de werkzaamheden van verzoeker aannemelijk. Toch concludeerden de asielinstanties uiteindelijk dat de vervolgingsfeiten voortvloeiende uit deze werkzaamheden ongeloofwaardig waren. In het kader van een eerstvolgend verzoek wees verzoeker op de gevolgen van de machtsovername door de taliban. Verzoeker overlegde verder verklaringen en documenten met betrekking tot familieleden die ook werkzaamheden zouden hebben verricht voor de buitenlandse troepen, die problemen hadden ondervonden na de machtsovername door de taliban en/of verblijfsstatuten hadden verkregen in de VS, Duitsland en Turkije omwille van hun werkzaamheden. Het eerstvolgend verzoek verklaarde het CGVS niet-ontvankelijk zonder verzoeker te horen. In het kader van een tweede volgende verzoek overlegde verzoeker verklaringen en documenten met betrekking tot een erezaak als gevolg waarvan verzoekers vader werd vermoord door de taliban. Het tweede volgende verzoek verklaarde het CGVS ook niet-ontvankelijk zonder verzoeker te horen.

5.2. EU HvJ & Samenwerkingsplicht

Voor wat betreft de toepassing van de EU HvJ rechtspraak op de voorbeeldcasus, wordt in **de eerste plaats** de aandacht gevestigd op de motieven van de asielinstanties waarin op basis van de verklaringen in de 'Verklaring volgend verzoek DVZ' van de Afghaanse verzoeker tot de conclusie wordt gekomen dat verzoeker naliet de vrees voor vervolging concreet te maken. Er wordt in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing als volgt overwogen,

In het kader van uw tweede verzoek laat u evenwel na om in concreto uw vrees voor de taliban bij terugkeer omwille van uw tewerkstelling [...] aan te tonen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Hoewel blijkt uit de Afghanistan Country Focus van Easo van januari 2022 dat er inderdaad vroegere werknemers van buitenlandse troepen het slachtoffer werden van wraakacties van leden van de taliban, verduidelijkt deze evenwel ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van vroegere werknemers maar van individuele incidenten verspreid over het hele land. Door louter naar wat u gehoord heeft in het algemeen te verwijzen toont u dan ook niet aan dat u

persoonlijk bij terugkeer zou worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geïmagineerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in het geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen omwille van uw werkzaamheden tien jaar geleden; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geïmagineerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Daar zoals aangetoond in het kader van uw eerste verzoek geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.²³

In wezen werpt het CGVS met deze redenering de verzoeker tegen dat de aangevoerde elementen niet volledig zijn. Echter, indien de door verzoekers om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, moet het CGVS, overeenkomstig de jurisprudentie van het EU HvJ en artikel 4 lid 1 van de Kwalificatierichtlijn oftewel artikel 48/6 §1 van de Vreemdelingenwet, actief met verzoekers samenwerken om alle elementen te verzamelen die het volgend verzoek kunnen staven. Volgens UNHCR houdt deze samenwerking, onder andere, in dat de verzoeker en de asielinstanties een gemeenschappelijk doel nastreven. Dat gemeenschappelijke doel is het verzamelen van zoveel mogelijk relevante informatie om een zo'n solide mogelijke basis te vormen voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beweerde materiële feiten en de nood aan internationale bescherming.²⁴ UNHCR stelt specifiek dat de samenwerkingsplicht betekent dat de asielinstanties,

- 1) informatie moeten geven en de verzoeker van richtlijnen moeten voorzien over hoe een verzoek om internationale bescherming gestaafd kan worden en hoe de verzoeker zelf aan de samenwerkingsplicht kan voldoen,
- 2) de verzoeker moeten ondersteunen en richting geven door het stellen van gepaste vragen tijdens het persoonlijk onderhoud,
- 3) de verzoeker de kans moeten geven om eventuele bevindingen op te helderen die een nadelig impact hebben op de geloofwaardigheid en ten slotte,
- 4) alle beschikbare middelen moeten gebruiken om relevant bewijs te verzamelen, inclusief waar nodig ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming.²⁵

Concreet hebben de asielinstanties in de voorbeeldcasus niet voldaan niet aan de samenwerkingsplicht om de volgende redenen. De 'Verklaring volgend verzoek DVZ' bevat slechts zeer beperkte informatie en richtlijnen over hoe een volgend verzoek gestaafd kan worden en hoe verzoekers aan hun eigen samenwerkingsplicht kunnen voldoen. Onder vraag 17 wordt bijvoorbeeld slechts om een *kort* overzicht van nieuwe elementen gevraagd. Onder vraag 20 wordt gevraagd wat verzoekers vrezen, maar worden verder geen richtlijnen verschaft over hoe verzoekers deze vrees moeten concretiseren of over het belang te

---

²³ Zie bvb RvV nr. 281 639 van 9 december 2022

²⁴ UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*, mei 2013, p. 104, beschikbaar via <https://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>.

²⁵ *Ibid.*, p. 105.

specificeren door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden men zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Doordat verzoeker in de voorbeeldcasus ook niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud in het kader van het voorafgaande onderzoek naar de ontvankelijkheid van het volgende verzoek, werd verzoeker ook niet verder ondersteund en richting gegeven door het stellen van gepaste vragen.

In de voorbeeldcasus hebben de asielinstanties bovendien nagelaten om alle beschikbare middelen te gebruiken om relevant bewijs te verzamelen. In deze context wordt er in het bijzonder op gewezen dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, zij het een eerste of een volgend verzoek, rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, aldus artikel 4 lid 3 onder a) van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6, §5, onder a) van de Vreemdelingenwet. Daartoe moet overeenkomstig artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn *nauwkeurige* en *actuele* informatie uit verschillende bronnen worden verzameld, zogenaamde landeninformatie. Landeninformatie, essentieel voor de beoordeling van een nood aan bescherming, is een vorm van relevant bewijs dat door de nationale asielinstanties op eigen initiatief moet worden verzameld om aan de samenwerkingsplicht te voldoen. Het CGVS beschikt immers over een gespecialiseerde onderzoeksdienst voor informatie over landen van herkomst, Cedoca,²⁶ en heeft zodoende gemakkelijker toegang tot landeninformatie.

Artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn werd niet omgezet in Belgische wetgeving. Deze bepaling kent echter rechtstreekse werking nu de verplichting die uit artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn voortvloeit voldoende nauwkeurig, duidelijk en onvoorwaardelijk is en geen aanvullende maatregelen eist.²⁷ Artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn ziet op de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie.²⁸ Dat een beslissing moet steunen op voldoende *nauwkeurige* informatie, houdt in dat de informatie **relevant** moet zijn. De informatie moet specifiek zien op individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Deze moet gebaseerd zijn op vragen die geworteld zijn in de juridische concepten van het vluchtelingenrecht en de rechten van de mens dan wel op vragen die zijn voortgekomen uit de verklaringen van een verzoeker. De vereiste van *actuele* informatie ziet op het feit dat de informatie waar een beslissing op steunt zo **up-to-date** mogelijk moet zijn: Het moet een reflectie zijn van de situatie in een land van oorsprong op het moment van de beslissing. Dat de beslissing steunt op informatie uit *verschillende soorten bronnen* garandeert dat er verschillende perspectieven worden mee gewogen zodat er een **accuraat** beeld wordt verkregen van de situatie in een land van herkomst. Daarbij is het **gebruik van primaire bronnen** van belang: bronnen die als eerste gerapporteerd hebben over een gebeurtenis. Voor het gebruik van de informatie in een beslissing moet het beoordeeld zijn op **betrouwbaarheid**: Wie publiceerde de informatie? Wat voor een informatie wordt precies gegeven? Waarom? Op welke manier is de informatie verkregen? En wanneer werd de informatie verzameld? De informatie moet verder **gebalanceerd of evenwichtig** zijn:

---

²⁶ [Cedoca | CGVS](#)

²⁷ Van Gend & Loos tegen Nederlandse Administratie der Belastingen, zaak nr. 26/62 (EU HvJ, 5 februari 1963); Zie ook [EUR-Lex - I14547 - EN - EUR-Lex \(europa.eu\)](#)

²⁸ Voor een uitgebreide analyse van kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie, zie Femke Vogelaar, Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs (VU Universiteit Amsterdam, 2020).

gelijkenissen, verschillen en contradicties moeten zijn afgewogen. Tenslotte wordt opgemerkt dat het gebruik van landeninformatie op **transparante wijze** moet gebeuren in overeenstemming met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zodat onafhankelijk is na te gaan op basis van welke informatie een beslissing precies is genomen.²⁹

In casu wordt in bovenstaande redenering naar slechts één rapport van het Europees Asielagentschap (voorheen EASO) van januari 2022 verwezen. De motivering stoelt niet op nauwkeurige en actuele informatie uit *verschillende soorten bronnen* in strijd met artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn. In de beslissing wordt, *bijvoorbeeld*, geen rekening gehouden met de Guidance Note van februari 2022 van UNHCR. UNHCR stelt wel degelijk een verhoogde nood aan bescherming vast voor vroegere werknemers van buitenlandse troepen.³⁰ Bovendien rechtvaardigt de informatie in het rapport van het Europees Asielagentschap niet zonder meer de conclusie dat er geen sprake zou zijn van systematische vervolging van vroegere werknemers van buitenlandse troepen maar enkel van individuele incidenten verspreid over het hele land. De verschillende bronnen vernoemd in het rapport van het Europees Asielagentschap zijn het er namelijk niet over eens hoe wijdverspreid en systematisch de vervolging zou zijn van vroegere werknemers van buitenlandse troepen. Een aantal bronnen stellen wel degelijk dat er sprake zou zijn van systematische vervolging.³¹ De Country Guidance van het Europees Asielagentschap van november 2021 weerspiegelt deze tegenstrijdige informatie en stelt dat er over het algemeen wordt aangenomen dat personen die geassocieerd worden met de buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging zullen hebben.³² De bewoordingen 'in general' of 'over het algemeen' betekent dat het Europees Asielagentschap het hoogst mogelijke risico aanneemt voor deze risicogroep.³³ In de niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt het rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022 niet op transparante wijze op bewijswaarde beoordeeld en er wordt niet op een zorgvuldige wijze een afweging gemaakt van de mogelijke risico's. Het gebrek aan het gebruik van informatie uit verschillende bronnen en het achterwege laten van een zorgvuldige beoordeling van de bewijswaarde van de informatie van het Europees Asielagentschap heeft ertoe geleid dat in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing geen rekening wordt gehouden met *alle* relevante feiten in verband met de situatie in Afghanistan hetgeen een schending vormt van artikel 4 lid 3 onder a) van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6, §5, onder a) van de Vreemdelingenwet.

In de tweede plaats wordt de aandacht gevestigd op motieven van de asieliinstanties waarin op basis van de verklaringen in de 'Verklaring volgend verzoek DVZ' van de Afghaanse

---

²⁹ Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), 'Researching Country of Origin Information: Training Manual' (ACCORD training manual) (November 2013), beschikbaar via <https://www.coi-training.net/site/assets/files/1021/researching-country-of-origin-information-2013-edition-accord-coi-training-manual.pdf>; European Asylum Agency (EUAA), Country of Origin Information (COI) Report Methodology, juni 2019, beschikbaar via

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2019_EASO_COI_Report_Methodology.pdf

³⁰ UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, p. 3, vn. 10. Zie ook NANSEN Note 2 – 22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers, juni 2022, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>

³¹ Europees Asielagentschap, COI Focus: Afghanistan, januari 2022, p. 45, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf.

³² Europees Asielagentschap, Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan, November 2021, p. 61, https://www.ecoi.net/en/file/local/2063979/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf

³³ EUAA, Country Guidance: Explained, januari 2023, p. 14, 18 en 19.

verzoeker in de voorbeeldcasus tot de conclusie wordt gekomen dat verzoeker heeft nagelaten bepaalde elementen te staven. Zo wordt er *bijvoorbeeld* in de eerste niet-ontvankelijkheidsbeslissing als volgt overwogen,

In navolging van het voorgaande toont u evenmin aan dat u omwille van de werkzaamheden van uw broer [...] bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 16). U laat zelfs na te staven dat uw broer effectief gedood werd, alsook omwille van zijn werkzaamheden werd gedood. Evenmin staft u uw blote bewering als zou uw familie in uw dorp als ongelovige worden beschouwd (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 16).³⁴

In wezen wordt de verzoeker in de voorbeeldcasus tegengeworpen dat een aantal elementen met documenten hadden moeten worden gestaafd, zoals bijvoorbeeld het overlijden van de broer van verzoeker. In deze redenering wordt de unieke en kwetsbare situatie waarin verzoekers om internationale bescherming zich bevinden miskend, de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming kunnen immers vaak niet ondersteund worden door documenten. Om die reden wordt verzoekers om internationale bescherming het voordeel van de twijfel gegund.³⁵ In artikel 4 lid 5 van de Kwalificatierichtlijn, gedeeltelijk omgezet in artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet, zijn de voorwaarden uitgewerkt voor wanneer verzoekers ondanks het eventueel ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van hun verklaringen geloofwaardig moeten worden geacht en het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Overeenkomstig de uitspraak van het EU HvJ in de zaak *LH* is ook artikel 4 lid 5 van de Kwalificatierichtlijn onvoorwaardelijk van toepassing op volgende verzoeken. De voorwaarden in artikel 4 lid 5 van de Kwalificatierichtlijn, gedeeltelijk omgezet in artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet, impliceren, net zoals de samenwerkingsplicht in artikel 4 lid 1 van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6 §1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers op zijn minst gehoord worden.³⁶ Immers, enkel op basis van een analyse van de geloofwaardigheid van verklaringen kan worden beoordeeld of het ontbreken van bewijsmateriaal mag worden tegengeworpen of dat verzoekers het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

In de derde plaats wordt de aandacht gevestigd op de motieven van de asielinstanties in de voorbeeldcasus waarin tot de conclusie wordt gekomen dat overlegde documenten geen bewijswaarde hebben en verklaringen niet in concreto kunnen staven. Zo wordt er *bijvoorbeeld* in de tweede niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de Afghaanse verzoeker als volgt overwogen,

Bovendien legt u geen enkel stuk neer waarmee u uw verklaringen in concreto kan staven. De brief die u neerlegt betreft louter een foto, waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien moet erop gewezen worden dat dit soort stukken mits wat knip-en plak werk vlot gefabriceerd kunnen worden.

---

³⁴ Zie bvb RvV nr. 281 639 van 9 december 2022

³⁵ UNHCR, Handboek inzake de procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming op grond van het verdrag van 1951 en het protocol betreffende de status van vluchtelingen, UN Doc HCR/1P/4/ENG/REV.3 (1979, heruitgave 2019), paragraaf 196, beschikbaar via <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=602a5ab14>

³⁶ *LH*, par. 46.

Ook de stukken met betrekking tot uw vader kunnen geen nieuw licht op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid laten schijnen. Uit de foto van zijn paspoort kan opgemaakt worden dat hij Afghanistan op [...] heeft verlaten, over een Turks visum beschikte en op [...] terugkeerde naar Afghanistan. Er kan evenwel niet uit vastgesteld worden dat zijn terugkeer zou zijn ingegeven vanuit een nood om zich als 'oudere' te verzetten tegen de wensen van de taliban, zoals u tracht te beweren (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit de foto's van zijn levenloze lichaam, indien authentiek, kan op geen enkele manier worden vastgesteld wanneer uw vader zou zijn omgekomen, op welke manier, op welke locatie of binnen welke context. Bijgevolg kunnen deze stukken niet bijdragen om de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen.³⁷

Concreet werden de overlegde documenten in de voorbeeldcasus niet op een individuele, onpartijdige en objectieve manier onderzocht overeenkomstig artikel 10 lid 3 onder a) van de Procedurerichtlijn.³⁸ Een document mag niet zonder meer beschouwd worden als een document dat geen nieuw element of nieuwe bevinding inhoudt in de zin van artikel 40 lid 2 van de Procedurerichtlijn of artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet wanneer de authenticiteit van dit document niet kan worden vastgesteld of de bron van een dergelijk document niet objectief verifieerbaar is.³⁹ Het EU HvJ bepaalde in *LH* immers dat,

Aangezien blijkens punt 44 van het onderhavige arrest ook een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, een element vormt dat ter staving van het verzoek is overgelegd, is de betrokken lidstaat overeenkomstig bovengenoemde bepaling gehouden om dat document in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.⁴⁰

De foto van de brief van de taliban alsook de kopie van het paspoort en de foto's van de vader van de verzoeker hadden overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 onder a) van de Procedurerichtlijn moeten worden beoordeeld. Dat betekent dat deze documenten in samenwerking met verzoeker hadden moeten worden beoordeeld overeenkomstig artikel 4 lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Daartoe had verzoeker moeten worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. De bewijswaarde van de documenten had vervolgens in samenhang met de verklaringen van de verzoeker moeten worden bepaald overeenkomstig artikel 4 lid 3 en 5 van de Kwalificatierichtlijn om vast te kunnen stellen of sprake was van nieuwe elementen.

5.3. EHRM & Doeltreffende bescherming tegen refoulement

Voor wat betreft de toepassing van de jurisprudentie van het EHRM op de voorbeeldcasus, wordt gewezen op het feit dat de Afghaanse verzoeker een aantoonbare 'arguable claim' oftewel verdedigbare grief aantoonde. Voor het aantonen van een verdedigbare grief kan er beroep worden gedaan op de algemene veiligheids- en/of mensenrechtensituatie alsook op individuele elementen die erop duiden dat een persoon mogelijks een risico loopt op een onmenselijke behandeling. De bewijslast voor het aantonen van een dergelijke verdedigbare

---

³⁷ Zie beslissing CGVS van 11 augustus 2022 in RvV, nr. 281.639 van 9 december 2022.

³⁸ Zie *LH*, par. 59; Zie ook de Conclusie van de Advocaat-Generaal G. Hogan van 11 februari 2021, EU Hof van Justitie, nr. C-921/19, par 65, 66.

³⁹ *LH*, par. 54.

⁴⁰ *LH*, par. 61.

grief ligt niet bijzonder hoog, zo blijkt *bijvoorbeeld* uit de volgende overweging van het EHRM in de zaak *S.H.* tegen Malta,

Article 13 requires the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. From the materials submitted, it appears that the applicant received training from the Bangladesh press institute and the Bangladesh Media institution and received various media prizes. The Court observes that the claim that the applicant was a journalist had been accepted by the Agency, upon relevant video evidence coming to their attention. The Agency also accepted that the applicant had been reporting on the 2018 election. Bearing in mind the relevant country of origin material available it appears clear that certain journalists remain the target of AL by formal or informal means. The Court thus considers that the applicant had an arguable claim for the purposes of Article 3, and therefore was entitled to effective guarantees protecting him from an arbitrary removal. Article 13 is therefore also applicable.⁴¹

In casu toonde de Afghaanse verzoeker in de voorbeeldcasus aan een verdedigbare grief te hebben op basis van verschillende elementen overlegd in het kader van zowel zijn eerste als volgende verzoeken om internationale bescherming. Een **eerste** element betrof de werkzaamheden van verzoeker in Afghanistan. Verzoeker werkte onder andere als tolk voor de Amerikaanse troepen, verklaarde consistent over deze werkzaamheden en legde ter ondersteuning van deze verklaringen verschillende werkattesten voor. De werkzaamheden werden geloofwaardig geacht door de asielinstanties. Een **tweede** element betrof de machtsovername door de taliban en de sterk verslechterde mensenrechtensituatie in Afghanistan. De machtsovername door de taliban in Afghanistan werd breed gedocumenteerd en was wel bekend bij de asielinstanties. Over de precare situatie van ‘personen die geassocieerd worden met buitenlandse troepen’ werd daarbij ook gerapporteerd. Deze groep personen wordt direct als risicoprofiel geïdentificeerd door UNHCR in de Guidance Note van februari 2022⁴² en door het Europees Asielagentschap in de Country Guidance van november 2021.⁴³ In beide documenten wordt het hoogst mogelijke risico aangenomen voor ‘personen die geassocieerd worden met buitenlandse troepen.’ De documenten waren beschikbaar ten tijde van de eerste niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het dossier van de Afghaanse verzoeker in de voorbeeldcasus. Deze twee elementen samen vormden al een voldoende verdedigbare grief in de zin van de vaste jurisprudentie van het EHRM.

Bovendien bouwde de verzoeker met zijn eerst volgende verzoek zijn verdedigbare grief verder uit door als **derde element** te overleggen dat verschillende van zijn familieleden ook werkzaamheden hadden verricht voor buitenlandse troepen dan wel voor het Afghaanse leger. Om zijn verklaringen te bewijzen overlegde verzoeker voor ten minste één van verzoekers broers werkattesten alsook Amerikaanse verblijfsdocumenten die op basis van de werkzaamheden door de broer werden bekomen. De Afghaanse verzoeker in de voorbeeldcasus toonde daarmee aan ook tot het risicoprofiel te behoren van familielid van personen die worden geassocieerd met de buitenlandse troepen en personen die werkzaam zijn geweest voor het Afghaanse leger en als zodanig geassocieerd wordt met de voormalige

---

⁴¹ *S.H. t. Malta*, Nr. 37241/24 (EHRM, 20 december 2022) par. 56.

⁴² Zie UNHCR Guidance Note Afghanistan, februari 2022, p. 3, vn. 10; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I), februari 2023, p. 5.

⁴³ Europees Asielagentschap, Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan, November 2021, p. 61.

Afghaanse regering.⁴⁴ Tenslotte voegde verzoeker als **vierde element** toe dat er sprake was van bloedwraak nu zijn familie weigerde in te gaan op een huwelijksvoorstel van de taliban en verzoekers vader om die reden werd vermoord. De Country Guidance van het Europees Asielagentschap erkent dat het weigering van een huwelijksvoorstel kan leiden tot bloedwraak en dus een nood aan bescherming. Dit geldt voor zowel de betrokken vrouwen als hun familieleden.⁴⁵ In het bijzonder voor mannen die betrokken zijn bij een bloedwraak wordt over het algemeen aangenomen dat zij een nood aan bescherming zullen hebben.⁴⁶

Alle vier de elementen samengenomen toonden een verdedigbare grief aan onder artikel 3 EVRM. Dit houdt in dat de asielinstanties uit eigen beweging een rigoureuus en diepgaand onderzoek hadden moeten doen om er zeker van te zijn dat alle relevante elementen waren verzameld om te kunnen beoordelen of er een behandeling in strijd met het verbod op foltering dreigde voor de Afghaanse verzoeker in de voorbeeldcasus. Het was de verantwoordelijkheid van de asielinstanties om elke twijfel over dit risico weg te nemen. Het was niet de verantwoordelijkheid van de Afghaanse verzoeker om verder te concretiseren of aannemelijk te maken dat hij persoonlijk bij terugkeer zou worden geconfronteerd met ernstige problemen of zou worden gevisieerd of vervolgd. Daarmee werd de verzoeker een onredelijke bewijslast opgelegd en geen effectieve bescherming geboden tegen een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

5.4. Conclusie

Concluderend stelt NANSEN dat uit de jurisprudentie van het EU HvJ en de onvoorwaardelijke toepassing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat de Afghaanse verzoeker uit de voorbeeldcasus in het kader van zijn volgende verzoeken op zijn minst opnieuw uitgenodigd had moeten worden voor een persoonlijk onderhoud, zodanig dat de verzoeker met de asielinstanties had kunnen samenwerken om zijn volgende verzoeken naar behoren te staven en de asielinstanties zorgvuldig hadden kunnen beoordelen of de elementen de kans aanzienlijk groter maakten dat de verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor een internationale beschermingsstatus. Bovendien volgt uit de jurisprudentie van het EHRM dat er sprake was van een omkering van de bewijslast nu de verzoeker uit de voorbeeldcasus een verdedigbare grief had in verband met artikel 3 EVRM. Dit betekent dat de asielinstanties uit eigen beweging een rigoureuus en diepgaand onderzoek hadden moeten doen naar de elementen die ten grondslag lagen aan de volgende verzoeken van de verzoeker om internationale bescherming, ongeacht de nationale procedureregels⁴⁷ of bevoegdheden⁴⁸ in het kader van volgende verzoeken. Een dergelijk grondig onderzoek vindt logischerwijs plaats in een procedure ten gronde waarbij alle procedurele garanties zijn gewaarborgd hetgeen impliceert dat de volgende verzoeken van de Afghaanse verzoeker in de voorbeeldcasus ontvankelijk hadden moeten worden verklaard.

---

⁴⁴ Zie UNHCR Guidance Note Afghanistan, februari 2022, p. 3, vn. 10; UNHCR, Guidance Note Afghanistan (Update I), februari 2023, p. 5; Europees Asielagentschap, Country Guidance Afghanistan, November 2021, p. 14.

⁴⁵ Europees Asielagentschap, Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan, April 2022, p. 92, bevestigt in Europees Asielagentschap, Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan, januari 2023, p. 90.

⁴⁶ Europees Asielagentschap, Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan, April 2022, p. 108, bevestigt in Europees Asielagentschap, Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan, januari 2023, p. 100.

⁴⁷ Bahaddar, par. 45.

⁴⁸ Singh, par. 103.

6. Conclusie

De NANSEN Tool bespreekt de jurisprudentie van het EU HvJ en het EHRM met betrekking tot het onderzoek naar en beslissing over nieuwe elementen en bevindingen in het kader van volgende verzoeken. Het EU HvJ stelt dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek uit twee verschillende fasen bestaat. Het EU HvJ benadrukt dat elke fase betrekking heeft op onderscheiden voorwaarden die niet mogen worden verward. In de zaak *LH* bevestigt het EU HvJ dat de eerste fase in het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek, het voorafgaande onderzoek naar het bestaan van nieuwe elementen of bevindingen, dient te gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de samenwerkingsplicht onverminderd van toepassing is op het onderzoek naar de ontvankelijkheid van volgende verzoeken. Bovendien mag de beoordeling van nieuwe elementen of bevindingen (feiten) tijdens een volgend verzoek niet verschillen van de beoordeling van dergelijke elementen overlegd tijdens een eerste verzoek. Een document mag *bijvoorbeeld* niet zonder meer beschouwd worden als een document dat geen nieuw element of nieuwe bevinding inhoudt in de zin van artikel 40 lid 2 van de Procedurerichtlijn of artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet wanneer de authenticiteit van dit document niet kan worden vastgesteld of de bron van een dergelijk document niet objectief verifieerbaar is. Uit de jurisprudentie van het EHRM volgt verder dat wanneer er met nieuwe elementen of bevindingen een 'arguable claim' of verdedigbare grief wordt aangetoond, dat nationale asielinstanties verplicht zijn om uit eigen beweging een inhoudelijk, diepgaand onderzoek te doen naar deze nieuwe elementen of bevindingen. De nationale asielinstanties moeten met dit onderzoek elke twijfel wegnemen wat betreft de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming.